

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 68/2567

ศาลปกครองเพชรบุรี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดเพชรบุรี ศาลผู้รับความเห็น บริษัท ส. จำกัด ผู้ฟ้องคดี
เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเพชรบุรี สาขาท่ายาง ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน ผู้ถูกฟ้องคดี ธนาकर ก. จำกัด (มหาชน)
ผู้ร้องสอด

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดิน น.ส. 3 ก. ยื่นฟ้องเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเพชรบุรี สาขาท่ายาง ที่ 1 กรมที่ดิน ที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีขออนุญาตออกโฉนดที่ดิน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 สอบสวนเปรียบเทียบและมีคำสั่งให้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ไม่ทับซ้อนกับที่ดินของผู้ร้องสอดและนาย อ. ผู้คัดค้าน โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินและ น.ส. 3 ก. ของผู้คัดค้าน ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหาย กับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 พิจารณาคำขออนุญาตออกโฉนดที่ดินและออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ร้องสอดและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การทำงานเดียวกันว่า โฉนดที่ดินและ น.ส. 3 ก. ของผู้คัดค้านออกโดยชอบด้วยกฎหมาย การสอบสวนเปรียบเทียบและคำสั่งออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมาย มิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองเพชรบุรีเห็นว่า คดีนี้เป็นการฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจตามกฎหมาย มีคำสั่งให้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ไม่ทับซ้อนกับที่ดินของผู้ร้องสอดและของนาย อ. เป็นการใช้อำนาจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อยู่ในสังกัดจึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายต่อผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดเพชรบุรีเห็นว่า คดีนี้แม้เป็นการกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำการโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนการสอบสวนเปรียบเทียบเพื่อกำหนดที่ดินก็ตาม ศาลจำเป็นต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิครอบครองหรือได้ครอบครองทำประโยชน์อยู่ในที่ดินพิพาท ส่วนที่ผู้ร้องสอดและนาย อ. ได้ออกเอกสารสิทธิในที่ดินดังกล่าวหรือไม่ ทั้งผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งออกโฉนดที่ดินให้นาย อ. และออก น.ส. 3 ก. ให้แก่ผู้ร้องสอด ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดให้การทำงานเดียวกันว่า การออก น.ส. 3 ก. และโฉนดที่ดินชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงเป็นการโต้เถียงกันในเรื่องแห่งคดีว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทหรือไม่ จึงเป็นกรณีมีข้อพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้คดีนี้ผู้ฟ้องคดีจะฟ้องเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเพชรบุรี สาขาท่ายาง ที่ 1 กรมที่ดิน ที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งให้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ไม่ทับซ้อนกับที่ดินของผู้ร้องสอดและนาย อ. ผู้คัดค้าน โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินและ น.ส. 3 ก. ให้ชำระค่าเสียหายกับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 พิจารณาคำขออโฉนดที่ดินและออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีอันมีลักษณะเป็นการตั้งรูปเรื่องการฟ้องคดีเป็นคดีฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทและยื่นคำร้องขออโฉนดที่ดิน ผู้ร้องสอดและนาย อ. คัดค้านการออกโฉนดที่ดินโดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีนำรังวัดทับที่ดินตาม น.ส. 3 ก. ของผู้ร้องสอด และทับที่ดินมีโฉนดของนาย อ. จึงมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า ที่ดินพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดิน น.ส. 3 ก. ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนเป็นผู้มีสิทธิครอบครอง หรือเป็นส่วนหนึ่งของที่ดิน น.ส. 3 ก. ของผู้ร้องสอด และที่ดินมีโฉนดของนาย อ. อันเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดิน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีอำนาจตามมาตรา 60 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน สอบสวนเปรียบเทียบและพิจารณาสั่งการไปตามที่เห็นสมควร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เห็นว่า ผู้ร้องสอดและนาย อ. มีสิทธิในที่ดินพิพาทดีกว่า จึงมีคำสั่งออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วน แม้จะเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อการวินิจฉัยสั่งการตามบทบัญญัตินี้เป็นกรณีการโต้แย้งสิทธิในที่ดินที่ขออโฉนดที่ดิน โดยวรรคสองของมาตราดังกล่าวบัญญัติให้ฝ่ายที่ไม่พอใจคำสั่งของเจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการฟ้องต่อศาลภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอน น.ส. 3 ก. ของผู้ร้องสอดและโฉนดที่ดินของนาย อ. ที่ทับซ้อนกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีและเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ให้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงบางส่วน โดยอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของผู้ร้องสอดและนาย อ. ไม่ใช่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่ว่าศาลจะวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของผู้ฟ้องคดีหรือผู้ร้องสอดและนาย อ. ย่อมกระทบต่อสิทธิในทางทรัพย์สินของเอกชนทั้งสองฝ่าย กรณีจึงเป็นข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชนด้วยกัน โดยต่างฝ่ายต่างต้องพิสูจน์การได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินเป็นสำคัญ เนื้อหาตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการขอให้ศาลมีคำพิพากษาคัดครองและรับรองสิทธิในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขอให้ชดใช้ค่าเสียหายก็เป็นเพียงผลของการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาท กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/68/2567>